

[Gertrud Stjørholm Nielsen]

der to ting: for det første, at den reform, der skal laves, ikke er et forsøg på at løse de studerendes problemer, som de har nu. For det andet betyder det, at der lægges op til på en masse områder at foregribe forskellige politiske beslutninger, og at man går langt ind over fagforeningernes traditionelle interesseområder.

Man skulle hellere straks gå i gang med den allernærmeste fremtids uddannelsesstøtte. De uddannelsessøgendes samarbejdsudvalg har netop i en undersøgelse vist, at det er nødvendigt. De har nemlig vist, at flere og flere uddannelsessøgende er pisket til at tage erhvervsarbejde. Her vil jeg rose CUR for noget. Da man skulle i gang med kortlægning af dette vigtige område, som CUR har fået, så stod man i den situation, at det materiale, man havde som baggrund, gik helt tilbage til 1975, hvor virkningerne af den nye SU-lov ikke klart var slået igennem og derfor ikke gav noget reelt udtryk for erhvervsfrekvensen. Den undersøgelse, man har lavet, går simpelt hen på: er det rigtigt, at flere og flere uddannelsessøgende tager mere og mere arbejde? Man har derfor – og det er det, jeg roser – henvist til denne aktuelle undersøgelse, der bekræfter formodningen om en noget højere erhvervsfrekvens. Det hedder direkte i bilag nr. 256 fra CUR:

»Dette materiale, som belyser den aktuelle situation i 1977–78, viser erhvervsfrekvenser i store dele af ungdomsuddannelserne på omkring 50 pct., med det typiske antal ugentlige timer på omkring 10.«

Det betyder, at mange af disse uddannelsessøgende tager arbejde, som andre så måske ikke kan få, og det er bl. a. med til at sinke dem i studierne. Undersøgelsen viser yderligere, at de gerne vil have arbejde i ferien, men ikke kan få det, hvilket betyder, at nogle måske må søge bistandskontoret. Den eneste positive ting ved overhovedet at have dette erhvervsarbejde er, at det kan tælle med som erhvervskompetence, når man skal søge en uddannelse, men det er i øvrigt et princip, vi går imod.

Gør vi ikke noget snarest, vil ikke blot økonomisk støtte, der allerede er givet, være spildt, men der vil gå meget menneskeligt i stykker, når studerende ikke længere tør studere. Det er korrekt, når jeg siger, at det er ikke den kortsigtede uddannelsesstøtte, man interesserer sig for i CUR. Formanden har

udtalt, at det naturligvis er ministerens opgave at lave lovforslag om, hvad der skal ske til efteråret. CUR kunne imidlertid komme med gode råd i denne forbindelse, og CURs prioritering måtte antages at få betydning for ministerens holdning.

Jeg synes, der er gået meget lang tid. Nu må vi snart se nogle forslag til løsning af de helt nære problemer.

Bertel Haarder (V):

En bestemt gruppe af elever er blevet udsat for en helt speciel nedgang i elevstøtten. Det drejer sig om de elever, der går på de frie skoler, efterskoler, folkehøjskoler, landbrugsskoler osv., hvor der på grund af stærkt stigende elevtal er sket en virkelig klækkelig nedgang for den enkelte.

Jeg er ked af, at de forligspartier, som har forbedret uddannelsesstøtten her for nylig, fuldstændig glemte denne gruppe. Men nu vil jeg gerne spørge ministeren, om der er mulighed for, at der alligevel kan ske en forbedring for denne gruppe allerede i år, nemlig ved at man inden for de frie skolers område eller andetsteds inden for ministerens område finder et beløb – det hele eller det halve, eller hvor meget der nu kan findes – sådan at der i hvert fald sker en vis afbødning af det problem. Det vil jeg gerne spørge om.

Alfred Hansen (DR):

Som jeg ved førstebehandling takkede kommunisterne for deres initiativ ved at fremsætte et forslag om højere uddannelsesstøtte, vil jeg gerne gentage, at jeg synes, det er godt, vi har fået dette forslag, og at der er kommet et forslag mere, lovforslag nr. L 151, som kommer til behandling senere på dagen. Men jeg må tage afstand fra lovforslaget, ikke fordi jeg ikke vil være med til at stemme for flere midler til de uddannelsessøgende, men jeg finder ikke, at det er retfærdige kriterier, kommunisternes forslag bygger på.

Man fortsætter med at give stipendier, man fortsætter med at give dem ud fra ansøgerens økonomiske forhold, og man ønsker fortsat, at unge op til 23 år fortsat skal være afhængige af forældrenes indtægt, når der skal tages stilling til, om de skal have støtte eller de ikke skal have støtte. Vi tror i retsforbundet ikke på, at det er en retfærdig for-